

DELAVSKA POLITIKA

Izhaja dvakrat tedensko, in sicer vsako sredo in vsako soboto.

Uredništvo in uprava: Maribor, Ruška cesta 5, poštni predal 22, telefon 2326.
Podružnice: Ljubljana, Delavska zbornica — Celje, Delavska zbornica — Trbovlje, Delavski dom — Jesenice, Delavski dom. — Rokopisi se ne vračajo. Ne frankirana pisma se vobče ne sprejemajo. — Reklamacije se ne frankirajo.

Malih oglasov, ki služijo v posredovanje in socialne namene delavstva ter nameščencev, stane vsaka beseda 50 para. — Malih oglasov trgovskega značaja stane beseda Din 1.— V oglašnem delu stane petitna enostolpna vrsta Din 1.50. — Pri večjem številu objav popust. — Naročnina za Jugoslavijo znaša mesečno Din 10.—, za inozemstvo mesečno Din 15.—. Čekovni račun št. 14.335.

Štev. 13

Sreda, 12. februarja 1936

Leto XI

Iz notranje politike

Beograd, 9. II. 36.

Je že tako na svetu. Če se le da, mislijo komplicirano, delajo komplikacije in v visokih časteh je prislovica: Zakaj enostavno, če se da napraviti komplicirano.

O takih komplikacijah so pisali tudi pri obstrukciji v narodni skupščini. Češ. proračun je v finančnem odboru večina odklonila, kaj bo sedaj v notranji politiki?

Pa so oni iz večine čisto enostavno razležili: Kakor je Čirić v skupščini prešel v tabor večine, tako je Mita Dimitrijević skočil v finančnem odboru iz večine v tabor manjšine in napravil opoziciji večino. —

In, kelikor je bilo to glasovanje novost za naš parlamentarizem, je to Dimitrijevićeva zasluga, ki je novum — tako pravijo — celo za našo povejno politično moralo. —

Vendar pa imamo tudi za tak razvoj svoje postave. Po členu 102 ustave odobrava narodna skupščina vsako leto državni proračun. Ta člen torej statuirá, nalaga skupščini dolžnost, da da državi proračun. — Narodna skupščina sploh nima pravice odkloniti proračuna v celoti. Ravno po tem členu narodna skupščina proračuna niti povečati ne sme, sme ga kvečjemu znižati.

Zavračanje proračuna v celoti se smatra za dovoljeno samo v državah — tako pravijo, kjer velja parlamentarni režim. V našem primeru pa ta pralamentarna praksa, da se radi političnih motivov odkloni proračun v celoti, ni uporabljiva, ni uporabljiva iz enostavnega razloga, ker naša sedanja ustava iz leta 1931 ne priznava parlamentarnega režima.

Ker torej niti skupščina nima pravice zavriniti proračuna, se lahko prav enostavno vpraša, odkod si jemlje finančni odbor to pravico.

Zato — tako pravijo — bo pač narodna skupščina sprejela predlog, ki ga je stavila finančnemu odboru manjšina, to je da se proračun sprejme in odobri.

Pojasnilo je torej enostavno.

Zanimivo pa bi bilo razpravljati o sledečem: Kaj pa, če bi se lepega jutra znašla v skupščinski zbornici združena izvenparlamentarna opozicija. — Če bi Maček sklenil poslati svojo ekipo v parlament. Saj ima vendar v svojih zahtevah tudi takojšnji razpust parlamenta. Kako bi izgledalo glasovanje, kako bi se potem orientirali Pohorci in drugi? — Ta fantazija ima podlago v nekaterih izjavah, ki smo jih slišali od Vilderja in drugih.

Banovinski odbor slovenske JRZ pa je v Celju zboroval. Poročajo, da so govorili o kreditih, razmišljali o davkih, v poročilu ni pa omenjen Aca Stanojević in njegov glavni odbor. — Zaupnico je dobil dr. Anton Korošec.

Grški kralj in armada

V Grčiji je nastal spor zaradi sprejema pomiloščenih revolucionarnih častnikov (Venizelistov). Upirala se je vojska. Sporazumno z vlado in vojsko je kralj izdal odlok, po katerem sam odloča o imenovanju v vojski, dočim je prej vršil to le na predlog vlade. Danes imajo grški politiki zopet sejo, če se bodo sporazumeli za sestavo široke koncentracijske vlade.

Delavstvo, demokracija in država

Zunanja moč države ne obstoji toliko v dobro organizirani vojaški moči kakor v notranjem soglasju in sožitju vseh ljudskih plasti. Za varstvo države določeno vojaštvo se rekrutira — bodisi pod sistemom splošne vojaške obveznosti, bodisi prostovoljnega nabiranja — iz pripadnikov vsake države. Struje in napetosti, ki so med posameznimi ljudskimi plastmi, učinkujejo močnejše ali slabotnejše povsod. Pa brez ozira na čisto vojaško stališče se moderne države iz »civilnih« notranjih in gospodarskih razlogov trudijo, da čim bolj izravnajo napetosti v ljudski celoti.

Tozadevnih poskusov ni malo. Ne samo v zadnjih letih, temveč tudi v preteklosti, ki je že za nami, so poskušali posamezni despoti množico ljudstva stopiti z državo samo, to se pravi, ljudstvo v vseh njegovih stanovih vzgojiti za brezpogojno priznavanje ne samo države, temveč tudi vsakokratnega političnega sistema. Najoriginalnejšo metodo je uporabljal »stari Fritz«, pruski kralj, ki je nekoč ujel Juda, ki se je hotel skriti pred njim, ker se je bal svojega kralja, in ga je ta zato pretepel s palico, rekoč: »On naj se me ne boji, temveč naj me ljubi.« Ker se v državnem življenju ljubezen in zaupanje ne pridobi z batinanjem in koncentracijskimi taborišči, si nekatere države prizadevajo, da bi vzgojile svoje državljane tako, da ti svoje države sicer ne ljubijo več kljub zunanjemu priznanju, temveč se je bojé in so poslušni iz strahu, torej ne iz ljubezni in prepričanja.

Star nemški pregovor pravi »sila še Bogu hudo dene« in še drastičnejši je pregovor, ki pravi, da lahko priženeš vola do vode, ne moreš ga pa prisiliti, da bi pil. Tako nas uči tudi svetovna zgodovina, da politični sistem diktature traja vedno samo nekaj časa kljub prisilnemu in hrupnemu »oboževanju«, ki ga ljudstvo prisilno izkazuje vsakokratnemu diktatorju. Čim viharnejše so bile zapovedane in izsiljene manifestacije, tem prej je prišel konec slavljence. »Hozani« je sledilo »križajte ga!«

Ta razvoj tudi dandanes ne počiva, temveč se neprestano ponav-

lja. Sedanost in prihodnost ne bo sta obvarovani pred tem, če se ne posreči v vsaki državi vzgojiti slehernega državljana, da bo prostovoljno priznaval državo kot ljudsko celoto, ne pa kot domeno neke stranke. Da morata pri tem izpasti vsak pritisk in nasilje, je iz prej povedanega naravno. Država kot ljudska celota mora biti posamezniku tako blizu in naklonjena, da gleda na njo kot na »svojo« državo.

To stališče je danes potrebnejše kakor kdaj prej, je pa tudi mnogo težje dosegljivo. Z industrializacijo večine držav zvezan gospodarski sistem je napravil razdor med posameznimi deli narodov. Gospodarska nasprotstva so ustvarila socialno napetost tako, da so si posamezni člani istega naroda tuji, da, čisto tudi sovražni. Gospodarska napetost se da pri dobri volji zmanjšati z ustvarjenjem gospodarske demokracije, ki naj zagotovi delovnemu človeku njemu pripadajoči vpliv in pravico soodločanja. To se pa more zgoditi le tedaj, če je dana delavstvu popolna politična svoboda in družabna veljava, ugled. Torej ne navidezna demokracija, ki je je danes v izobilju, temveč prava in resnična ljudska demokracija je potrebna.

Taka državotvorna demokracija je pa mogoča le tedaj, če ima široka množica duhovnih in ročnih delavcev občutek, da je v svojem lastnem narodu ne formalno, temveč praktično, dejansko enakopravna in enakovredna. Ta občutek, ki ga mora prevevati sigurnost, pomeni ukoreninjenje državne misli v množicah in zagotovitev resnične politične demokracije. Delavstvo ne sme biti »Stimmvieh«, volilni plen brezvestnih frazerjev in obljub, temveč mora soustvarjati pravo ljudsko demokracijo v najboljšem pomenu te besede in — dejanja.

Tega ne more opraviti nož katejegakoli kirurga, torej nikako nasilje, ne diktatorsko, ne strankarsko-politično, temveč preporod demokracije, ki je danes bolj kakor kdaj prej poklicana, da narode v Evropi osvobodi in jih svobodno obrani ter s tem vsemu svetu prinese mir.

Gautier Ambroise
v pariški reviji »Europa«

O naši zunanji politiki

Namestnik knez Pavel je dal listom v Parizu izjavo, v kateri izreka neomahljivo zaveznitvo s Francijo ter soglašanje z nje politiko, ki zasleduje ureditev razmer v Evropi, zlasti v Podunavju, ter sklenitev kolektivnih dogovorov glede varnosti miru.

Izjava namestnika da razumeti,

čeprav tega ne pove, da je politika Francije in Anglije tako določno usmerjena v tej smeri, da Balkan in srednja Evropa lahko računata z njo.

V politiki v tem duhu bodo po pariških vesteh sodelovali predvsem Beograd, Bukarešta, Ankara, Praga ter njih zaveznice.

Rdeči London od skromnih početkov — do večine

Angleška delavska stranka je bila ustanovljena 1914. Tako je nedavno slavila svojo »polnoletnost«. Kako ogromno je delavska stranka narasla v glavnem mestu britske svetovne države v tem času, izpričujejo naslednje številke:

Delavska stranka ima danes v Londonu 22 poslancev, 80 članov grofovinskega sveta, 729 članov posameznih občinskih svetov in 15 žu-

panov. (London je velemestna zveza občin.)

V nagovoru je Attlee, voditelj parlamentarne frakcije delavske stranke, proslavil uspehe londonske organizacije in nje voditelja Herberta Morrisona. Rekel je: »Herbert Morrison in njegovi tovariši v londonskem grofovinskem svetu dokazujejo vsak dan, da je delavska stranka sposobna za vladanje.«

Nezaposlenost narajša

Mednarodni urad dela v Ženevi pove to. Nezaposlenih je bilo na:

	1934	1935
Čehoslovaška	752.328	797.190
Holandija	182.170	235.931
Francija	451.915	481.099
Danska	133.631	140.037
Irska	128.084	133.319

Diktatura v Litvi

Likvidaciji naproti?

Moda je, da diktatorski režimi enostavno kršijo svobodo političnih pravic svojih državljanov. Vsa druga politična naziranja, razen kapitalistične diktature, so prevratna in protidržavna, torej »škodljiva«. Tako enostavno se navadno opravičuje diktatura. Litva to prav jasno priča. Tam so razpustili vse »prevratne« organizacije. In sicer te: kršćan demokrati, socialni demokrati, združenje ljudskih agrarcev, mladinska zveza in združenje kmetov. Deloma so delovanje teh organizacij ustavili že 6. decembra lani. V takih primerih je prevraten vsekakor režim? Ali ne?

Za proporcionalno volilno pravico v Franciji

Boj med socialisti in radikalnimi socialisti (Herriot)

Socialisti (s. Bracke) so predlagali v francoskem parlamentu uvedbo proporcionalnega volilnega sistema, to je štetje vseh glasov v državi, ne ločeno po volilnih okrajih. Radikalni socialisti so stavili 200 izpreminjvalnih predlogov, da bi sprejem zakona onemogočili. Predlogi imajo obstrukcijski namen. Tudi med socialisti je nekaj pristašev sedanjega volilnega reda.

Kaj je z rusko-francoskim paktom?

Navdušenje za francosko-ruski mirovni pakt je v mednarodni politiki pri vseh reakcionarcih naletelo na odpor ter spletarijo proti tako važnemu mirovnemu paktu. Zato se francoski zunanji minister Flandin izgovarja, da ga mora prej potrditi Društvo narodov, čeprav je že zdavna podpisan. Kljub vsem spletkam je upati, da bo Društvo narodov ta pakt potrdilo, ker bi sicer oviralo kolektivno varnost.

Javne molitve za zmago italijanskega orožja v Abesiniji

AA. »Agencia Stefani« poroča iz Rima: V starodavni cerkvi Jezusa Kristusa so na svečan način blagoslovili sliko Matere Božje, ki bo prepeljana v vzhodno Afriko. Ceremoniji so prisostvovali visoki vojaški in civilni predstavniki oblasti in zastopniki fašističnih organizacij. Kardinal nadškof je imel pridigo, v kateri je zaprosil Mater Božjo, da naj da zmago italijanskemu orožju v Abesiniji. — Peta božja zapoved pa pravi: »Ne ubijaj«. »

Delovni bataljoni in nevednost Pohod švedske socialne demokracije

Socializem se uveljavlja.

Nedavno smo poročali, kako zagovarja ljubljanski odvetnik dr. Josip Voršič snovanje delovnih bataljonov. V soboto, 8. t. m. je priobčil nov članek v »Slovenca«, s katerim tako diletantsko utemeljuje delavske bataljone, da mora predsedati vsakemu, ki ima nekaj pojma o gospodarstvu in socialnih razmerah.

Ne gre za poreklo predloga, pravi modri gospod, ampak za stvar, za cilj, da se ogromni znesek, ki se potroši za preživljanje nezaposlenih, porabi za ustvarjanje.

Jako duhovito!

Večina nezaposlenih se preživlja pri svojih, navadno siromašnih svojcih. Gospoda se zapira trikrat za zaklenjena vrata, preden more nezaposleni do nje. Toda to spada k stvari le toliko, ker vemo, da gospoda v take namene daje le pare, dočim žrtvujejo srednji sloji mnogo več. O zbirkah za javna dela pa niti govora ne more biti.

Razpravljati se mora, pravi dalje, o organiziranju nezaposlenih za izvrševanje javnih del. Abnormalne razmere zahtevajo abnormalne ukrepe.

Tako! Kje je tukaj utemeljeno snovanje delovnih bataljonov? Prične naj se z javnimi deli, dajo eksistenčni pogoji pri teh delih in delavci bodo delali, še preveč jih bo, ker niso nezaposleni zaradi svoje lenobe ali delamrznosti, ampak, ker dela ni, ker dela ne da delavecem kapitalistični gospodarski sistem. Zakaj je potem potreba prisilnih delovnih bataljonov, prisilnih delavnic?

Kakšen namen imajo prisilne delavnice? V prisilne delavnice pošiljajo »delomržneže«, to so ljudje, ki ne marajo delati in so navadno v duševnem oziru bolni ali vsaj manjvredni in zaradi te naravne napake ne morejo ravnati sami s seboj ali pa so nevarni človeku. Taká ustanova naj se napravi za delavce, kaj ne? Zapiranje zdravih ljudi, nezaposlenih, pa ni nič drugega kakor suženjstvo. Povdarimo še eno stran, ki drži Voršiču diši: v delovnih bataljonih se delovno silo lahko izkorišča do nesramnosti, kakor se dela. Fondi bi se uporabljali v nedelavske namene, kakor se vrši, in dr.

Voršiču je bilo doslej vse to prav, sedaj šele je prišel na misel, da bi bilo dobro snovati prisilne delavnice, v katerih mora delavstvo molčati, čeprav se cepijo drva na njem.

Imenitna je tudi ideja, da bi se v teh bataljonih podpirala morala. O ti sveta nedolžnost! S prisilnim delom in izkoriščanjem hočete dvigniti moralo? Da, moralo že, toda, kakšna je ta morala? Ali ni to suženjska morala? Vi ste gospodje, imate svojo moralo diktature, delavcem pa hočete vcepiti moralo manjvrednih sužnjev. Mi za tako moralo nismo. To ni nič drugega kakor boj proti socializmu.

Večkrat smo že povdarjali, kaj je treba ukreniti za odpravo nezaposlenosti. Tudi v poročilih mednarodnega urada dela je cela vrsta iniciativ, kjer pa dvomijo o koristnosti delovnih bataljonov. Seveda gospod doktor teh stvari ne ve. Potrebna so javna dela, skrajšanje delovnega časa, dvigniti silo konzumentov itd. V tem pogledu je predlog torej prava ironija. Nezaposlenost je velika in se z delovnimi bataljoni ne more zmanjšati, pač pa se povečava izkoriščanje, kar je v duhu vseh zagovornikov delovnih bataljonov. Z delavskimi bataljoni se nezaposlenost ne odpravi, ker bo vedno večja, če se gospodarske razmere bistveno ne izpremenijo, razen ob zgoraj navedenih ukrepih. Zato ne razpravljajte o stvareh, ki jih ne poznate.

Končno pa stoje kulturni ljudje na stališču demokracije, v kateri naj »debatirajo in sklepajo« enakovredno tudi delavci. Tega principa pa vi in papež ne priznavate. Kaj bi potem še razpravljali z Vami, ki nas smatrate za manj vredne člane družbe.

Mi smo gospodu dr. Voršiču že enkrat rekli: Likvidirajte svojo advokatsko pisarno in prepustite jo drugemu, vašemu zgledu naj sledijo ostali poborniki vaše ideje v visokih položajih, kjer prejemajo mastne plače, uvrstite se v delovne bataljone, komandanta bomo pa postavili mi. Da vidimo, kako hitro bo konec agitacije z delovnimi bataljoni!

Delavska vlada v Novi Zelandiji dela

Časopisje je bistven pomočnik poštenemu delu.

Nova delavska vlada v Zelandiji je najprej izdelala nov dober red o pogojih pri javnih delih. Uveden je pri vseh delih štirideseturni delovni teden in dosedanje nizke mezde so zvišane na normalne mezde. Med samci in oženjenci v mezdah ni razlike. Iste plače imajo tudi domačini, kakor beli delavci. V kolikor mogoče se oddajajo javna dela direktno, to

je ne privatnim podjetjem, ampak delavcem na zadružni podlagi. Vlada namerava uvesti tudi za splošnost štirideseturni delovni teden ter bo v ta namen sklicana konferenca delavskih in delodajalskih organizacij.

Delavska stranka v Novi Zelandiji je imela doslej samo en teden. Sedaj prične v Wellingtonu izhajati prvi dnevnik delavske stranke.

B. Traven, Bombaž

II. Knjiga

Prevaža Talpa 52

»Čemu? Čemu? Kaj vam to ni jasno?« Tajnik je prav začuden. »Delavec vam že tako posodi pet dni mezde. Pet polnih dni vam daje svojo delovno silo, medtem ko vi s kapitalom kupčujete. Kako pa delavec sploh pride do tega, da vam posodi pet dni dela? Prav za prav bi morali vsak ponedeljek že za ves teden naprej plačati — to bi bilo prav. Toda tega ne zahtevamo.«

»Dobro, torej tudi s tem soglašam. Tudi s tem, da dobe kosilo in kavo s pecivom. Torej potem je menda vse v redu?« Senjor Doux je vstal.

»Še za trenutek sedite,« ga je tajnik povabil. »Tu je treba rešiti še nekaj stranskih vprašanj. Natakarkje boste morali plačati tudi za dneve, ko so stavkali.«

»Jaz? Da bi jih še za to plačeval?« je zakričal senjor Doux. »Da bi plačeval lenuharjenje?«

»Stavka ni lenuharjenje. In če pri vas stavkajo, potem morate pač za to plačevati celotno mezdo. Stavkanje je delo. Sicer bi nas vsi hotelirji in kavarnarji nagnali v dolgoletno stavko, da bi izpraznili naše blagajne, tako da bi nikoli več

ne mogli stavkati. Ne, senjor, v take reči se pa ne spuščamo. Stavko mi plačujemo. Toda mi smo samo posojilnica za delavce. Toda stavko morate plačati vi. Saj ste se vendar utegnili premisliti, ali naj dopustite, da pride do stavke ali ne. Vojno odškodnino mora plačati pač tisti, ki potrebuje mir, da potem lahko zopet kupčuje.«

»To je največja krivica, kar sem jih kedaj doživel,« je vzkliknil senjor Doux.

»Jaz vam pač ne bom našteval krivic, ki ste jih vi in ljudje vaše baže leta in leta počeli,« je rekel tajnik.

»Sedaj mi pač ne preostane drugo, kakor da tudi to plačam,« je ponižno priznal Doux.

»Najbolje kar danes,« je pojasnil tajnik, »kajti jutri boste morali plačati za en dan več.«

»Potem bom pa prišel še pred peto sem in bom vse plačal,« je rekel senjor Doux in se vnovič dvignil.

»Toda prinesite nekaj več s sabo,« je omenil tajnik, ko se je tudi dvignil s sedeža.

»Še več?« je prestrašeno vprašal senjor Doux.

»Da; menim, da bi odprli radi kavarno že sedaj in ne šele čez dva meseca.«

»Ali je ne smem še odpreti, če sem že vse privolil?« Senjor Doux je postal docela zmeden.

»Nikakor,« je odvrnil tajnik. »Lokala vam niso zaprli radi stavke. Saj to sami dobro veste. Najeli ste inspektorja, da je našo stavkovno strazo udaril po glavi.«

»Ne, tega pa nisem storil,« se je branil Doux.

»O tem smo mi drugačnega mnenja. Zgodilo se je pač v vašem lokalu in vi ste za vse dogodke, ki se zgodijo v lokalu, odgovorni. Prav lahko bi prepričali, da bi se kaj takega ne zgodilo.«

»Potem pa že vendar povejte, kaj moram še napraviti,« je silil senjor Doux.

»Za kazen morate naši strokovni organizaciji plačati deset tisoč pez. Brž ko boste to vsoto plačali, bomo prevzeli poročstvo za vas in potem smete kavarno odpreti in odstraniti pečate.«

»Deset tisoč pez naj bi plačal?« Senjor Doux se je sesedel na stol. Oblil ga je pot.

»Saj vam ni treba plačati. K temu vas prav nič ne silimo. Toda potem bo pač ostala kavarna dva meseca zaprta. Tajnik je postal docela hladen in vprav trgovski. »Seveda boste pa morali po dveh mesecih plačati natakarkjem mezdo za oba ta meseca. Natakarkji vendar ne morejo poginiti od lakote. Mi jim pa, žal, ne moremo dovoliti, da bi prevzeli drugo delo, kajti tisti morajo vendar biti pripravljeni, da začno delati takoj zopet pri vas, kakor hitro boste kavarno odprli.«

Orožje naj odloči v italijansko-abesinskem sporu

V petek so italijanski letalci bombardirali Desie in cesarjev двореc nad eno uro, toda so napravili le manjšo škodo.

Zanimivo je, da sedaj pogreva svetovno časopisje, da je Mussolini hotel sprejeti posredovalni predlog Anglije in Francije. Ta vest je v posmeh javnosti, ki je odločno zahtevala mir in da se obsojenega napadalca ne nagradi. Vest se more smatrati kot spletko proti Društvu narodov in mednarodnemu gibanju, ki je zahtevalo konec vojne eventualno proti najstrožjim sankcijam. Vest o dobri volji Mussolinija hoče indirektno podtikati krivdo, da se še ni sklenil mir, Društvu narodov miroljubnemu javnemu mnenju. Vsekakor mora imeti tukaj vojna industrija, oboroževalni

kapital svoje kremplje vmes. Stvari ne omili, če je tako izjavo podal Mussolini sam.

Na bojiščih ni posebnih dogodkov. Abesinci grade pota v svojih zaledjih ter zavarujejo železniško progo Adis Abeba—Džibuti.

Delavna je italijanska avijacija na severu in jugu. Na jugu zlasti med Dolom in Negelijem, ker se boje abesinskega napada na svoje desno križno južne vojske.

Pred veliko deževno dobo letos ni več pričakovati odločilnih bitk v Afriki.

40 milijonov plinskih mask je naročila britanska vlada za svoje prebivalstvo. Maske se bodo hranile v občinskih skladiščih, odkoder se bodo v slučaju potrebe razdeljevale.

Italijanski socialisti o bodočnosti Italije

Podprli bodo vsako akcijo, ki gre za likvidacijo sedanjega režima.

(I. I.) »Nuovo Avanti«, v Parizu izhajajoči organ italijanske socialistične stranke, razpravlja v uvodniku o problemu, ki ga je načela Mussolinijeva vojna ter prihaja k naslednjemu zaključku:

»Imamo evropski problem, ki ga je načel fašizem s kršitvijo pakta Društva narodov in napadom na Abesinijo: ta problem mora Evropa rešiti vprid trajnim interesom miru in kolektivne varnosti. Imamo italijanski problem političnega režima v Italiji; ta problem mora italijanski narod rešiti v svojem interesu. Nihče ne more naprej povedati, kakšna bo ta rešitev. Mi, ki smo na stališču načelno, da je vsaka vladna oblika boljša, kakor fašizem, da ima liberalna monarhija pred fašistično monarhijo in par-

lamentarna republika pred liberalno monarhijo prednost, da pa je vendar socialistična republika delavcev edina vladna oblika, ki nudi zanesljivo podlago, da se na razvalinah fašizma zgradi političnega zatiranja in gospodarskega suženjstva osvobodena italijanska družba, — mi bomo pospeševali vsak napredek, podpirali vsak korak naprej, ne da bi se zavzemali za katerokoli obliko, ki ni oblika, ki se ne bi rešila v interesu proletarijata.«

Parlamentarne volitve v Belgiji bodo dne 21. in 28. junija t. l.

Alli si že poravnali narotnino? Ako še ne, stori takoj svojo dolžnost!

